

JAK SE ŠPINDÍREK MÁLEM UTOPIL

VĚNČESLAVA TYLOVÁ

ILUSTRACE
ALENA SCHULZ

triton

47

© Věnceslava Tylová, 2018
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2018
Illustrations © Alena Schulz, 2018

Pro radost dětem vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
v Praze roku 2018 jako svou 2285. publikaci.
Vydání 1.
Jazyková redakce a korektury Viola Somogyi.
Ilustrace Alena Schulz.
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH
Tisk Omikron Invest, s.r.o.

www.tridistri.cz
ISBN 978-80-7553-309-8

Když se Špindírek probudil, zjistil, že má tuze velký hlad, a tak začal hledat něco k jídlu. Doma nikdo nebyl, všichni asi sháněli nějakou tu myš k večeři.

Špindírek to dlouho sám doma nevydržel. Protáhl se a vydal se na obhlídku, kde by našel něco dobrého na zub. Uviděl pootevřená dvířka do sklepa a řekl si: No, to se musím podívat, co to tam vlastně je. To budou ostatní koukat, jaký já jsem nebojsa, že se odvážím do tmavého sklepa!

Trochu se sice bál, ale zvědavost byla větší. Když slezl do sklepa, uviděl, že tam stojí veliké krajáče mléka. Špindírek z každého trochu ulízl, aby věděl, které je nejlepší.

V jednom krajáči však nebylo mléko, ale smetana. To byla dobrota!

1.

Vida, říkal si Špindírek, hospodyně je lakomá! Takovou dobrotu si nechává jen pro sebe a nám dává jen mléko. Nakláněl se nad smetanu víc a víc a najednou do krajáče žbluňkl.

„To jsem se lekl! Div jsem se neutopil, jsem celý mokrý, zima je mi, co teď?“ naříkal Špindírek. Srdíčko mu strachem hlasitě tlouklo, volal, ale nikdo ho neslyšel. Smetana už mu vůbec nechutnala, stěny krajáče byly hladké a on se neměl čeho zachytit.

2.

Jak tak pořád vyskakoval ke kraji, zjistil, že mu je tepleji. Za chvíli se ve smetaně začaly dělat drobné krupičky, ty se spojovaly ve větší hrudky a najednou z nich byla velká hrouda – máslo.

Na té hroudě teď se děl nešťastný Špindírek, udýchaný, zmáčený a vylekaný. Když si trochu odpočinul, vrátila se mu síla, odrazil se od hroudy másla a mohutným skokem se přenesl přes okraj krajáče. Spadl rovnou na tlamičku, ale byl rád, že se dostal ven.

Jenže ve sklepě je plno prachu a mokrý Špindírek se v něm celičký obalil.

Vtom ale průvan zabouchl dveře od sklepa! Chudáček Špindírek si sedl do koutka a třásl se zimou, strachem a hanbou. Stýskalo se mu po mamince, po sourozencích a po teplém pelíšku. Klidně by snesl hubování, jen kdyby byl zase doma.

A co se zatím dělo ve světnici? Maminka plakala, že Špindírek utekl, že už ho neuvidí, že ho třeba ukradli zloději, ostatní koťátka tiše poplakávala, ba i tatínek si tajně utřel slzičku. V noci nemohli samou starostí ani spát.

Ráno seděli u snídani, ani jim nemuseli solit, jak jim do ní kapaly slzičky. „Tatínku, vid', že se nám ještě vrátí?“ mňoukala koťátka.

„To víte, že vrátí, kdepak by se měl tak dobře jako u nás!“

